

VIROLET

EL SENYOR GRANOTA, INVENTOR

(per Cornet)

Violet i el seu secretari sofrien una calor irresistible. Era de tot punt indispensable cercar fresca, mes ells no podien anar ni al Montseny ni al Pirineu.

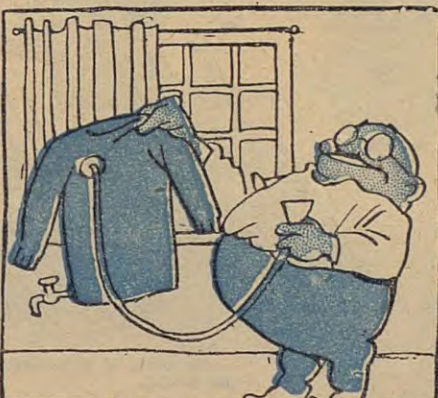
Els quefers del seu setmanari els obligava a no sortir de Barcelona i així tingueren que rumiar la manera de portar la fresca a casa ja que ells no podien anar allí on hi ha fresca.

El senyor Granota, home enginyer, rumià una bella estona, mes tot seguit una idea lluminosa li féu veure clar la manera de salvar les molèsties de la calor d'aquests dies.

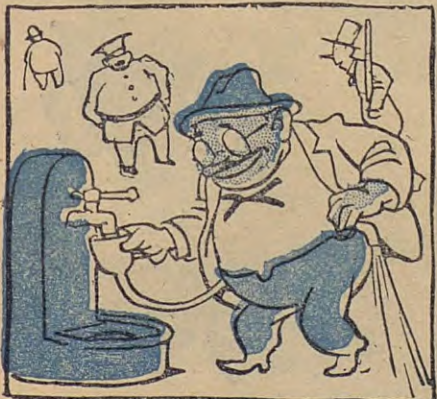
La cosa era senzilla. Dos aparells, un d'estar per casa i l'altre de sortir al carrer. El primer, per un mecanisme mogut pels peus...

...com aquell que toca la pianola, establia una circulació d'aigua que et feia estar sempre fresc. L'altre, l'aparell de sortir al carrer...

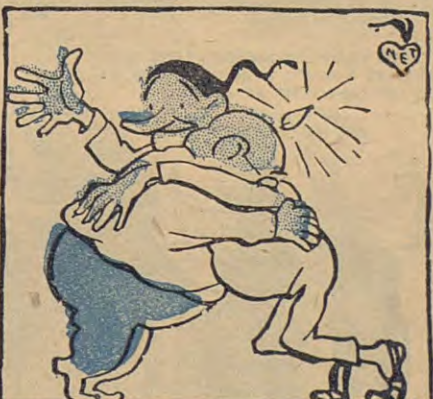
...consistia en una samarreta de doble fons, la que devia omplir-se d'aigua fresca, i un barret automàtic amb un recipient de glaç.

La samarreta tenia l'aventatge de què, després d'una estona de portar-la i quan l'aigua s'havia ja escalfat, per una aixeta de desaigüe es podia buidar i per un altra canyeria omplir-la en qualsevol font d'aigua fresca.

El barret amb gel mantenien la frescor del cap. I així que s'havia fos el gel per la calor, podíeu aturar-vos en qualsevol bar, demanar un parell de mantecados i tornar a alimentar el barret.

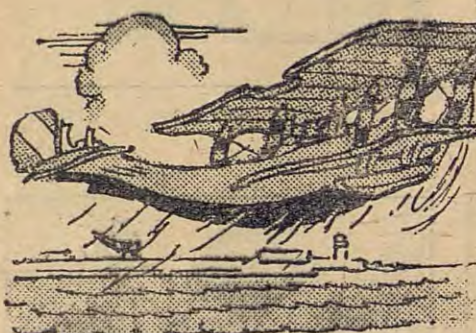

Violet quedà encantat de la idea del seu secretari, estrenyent entre els seus braços al senyor Granota, qui ja es veia un Edison català per la flama de la inventiva encesa en el seu front.

L'HOMME OUE «CORRIA» MUSICA

per Mallol

Heu's aquí que un viatjant corredor d'una molt important casa d'articles de musica, sorti en un «hidro» en viatge de propaganda...

...però, malauradament, el motor féu explosió, llençant al pilot i a ell a formidable distància...

...arribant a terra salvatge, amb tot el mateix encolum de quan fou llençat. L'admiració que despertà entre els negres fou enorme...

...ell, per això, com tot bon soldat amb les armes, no abandonà sa mercaderia...

...els quals el presentaren al seu rei, que el condemnà a ésser escalivat com un pebrot...

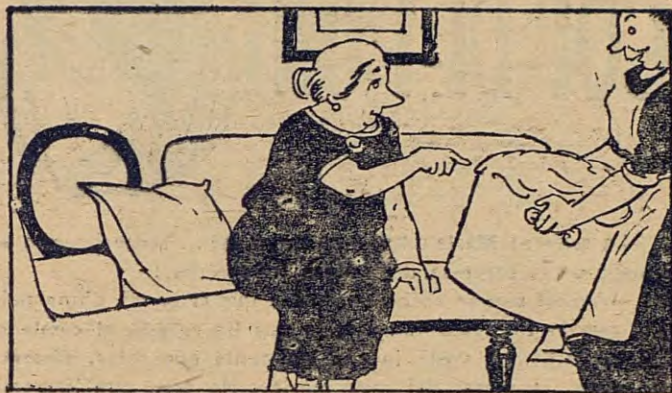
...però l'home era enginyós. I com no es resignava a perdre la pell, i ja hem dit que «corria» articles de musica...

...inventà, amb l'ajuda d'una col·lecció zoològica un piano, que, fou de tan excel·lents resultats, que no tan sols li salvà la pell, sinó que donà lloc a què el fessin mestre de musica de la tribu.

BANYS D'IMPRESSIO

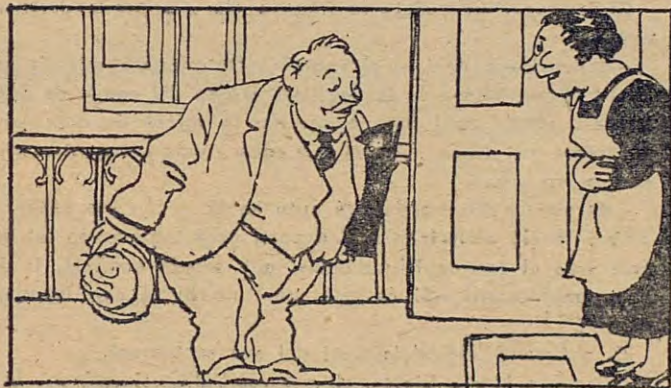
(per Mir. t)

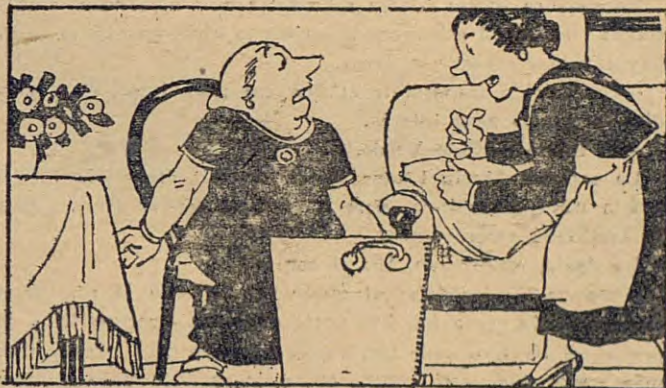
—Senyoreta! La bugada!
—Doncs, deixa-la aquí mateix...
No estarà tan enxovada.

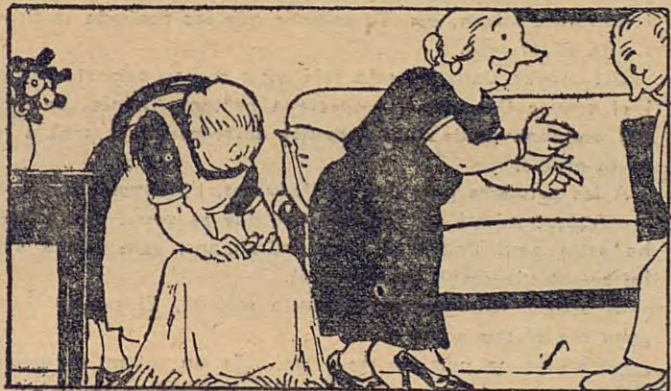
Truca el senyor Panxolina,
un notari molt entès
i una persona molt fina.

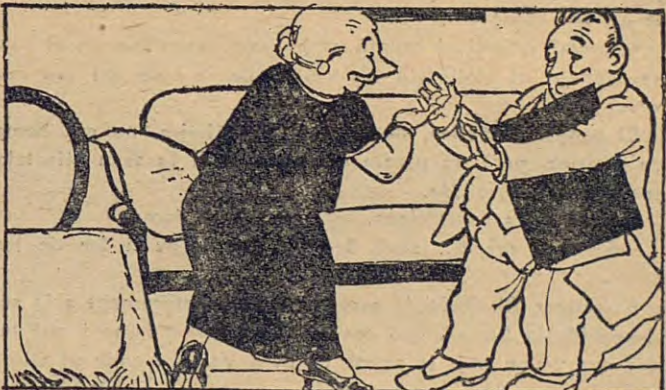
—Vol dir-li a donya Joana
que aquí li porto l'herència
del seu oncle de l'Havana?

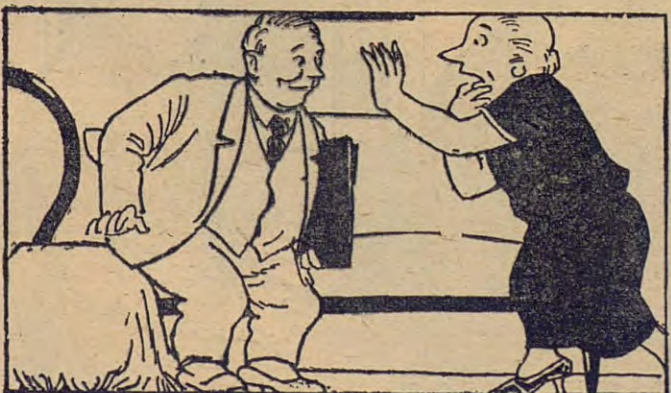
—Ail valga'm Déu! Quin tropell!
Mentre el faig passar a la sala,
vés i tapa bé el cubell.

—Quin honor! —L'honor és meu!
—Es meu! —Es meu! —Es dels dos...
—Passil—Amb permís! —Es ben seu...

—Seguí al sofà! —Oh, no, vostè!
—Faci el favor... —No, dispensi...
—Vostè!... —No ho consentiré!...

—Veu, senyora? Aquí he d'està
el mateix que el peix a l'aigua...
Vostè seguí en el sofà...

—Cordes! Un suro! Ai, Senyò!
A mi, totjust, que no em prova
el rebre banys d'impressió!

L'advocat del senyor Riudecòdols era un home actiu i corregué a veure el jutge, i encara que aquest es callà de primer moment moltes coses, l'advocat endevinà que entre el representant de la justícia i el comte hi havia un pacte fet.

El senyor Riudecòdols, després de veure l'advocat, corregué a veure la senyora Maria-Lluïsa, a fi de què, amb les precaucions necessàries ho contés tot a la Guidó i a la família d'en Gim.

La senyora Maria Lluïsa rebé tot seguit al senyor Riudecòdols i es quedà esborronada en oir la nova de què en Gim havia volgut matar un home.

—Em sembla impossible el que em diu! I qui és l'agredit?—preguntà amb interès.

—El comte de Soto Verde.

La senyora Maria Lluïsa llençà un crit esgarriat i estigué a punt d'esvaïr-se. Sort de què el senyor Riudecòdols la sostingué amorosament.

La dama, reanimada, féu el cor fort.

—Senyor Riudecòdols; el que vostè em diu té una gran transcendència per a mi, i si vostè s'interessa per en Gim, jo procuraré fer tant com faci vostè, i potser més, perquè tinc més armes que vostè contra el comte de Soto Verde. Anem tot seguit a casa del meu advocat i vostè vingui amb mi.

Abaix esperava l'auto d'en Riudecòdols. La senyora Maria Lluïsa, coberta la testa lleugerament amb un vel, prompte estigué composta.

—Anem! Anem!—i muntà amb gran lleugeresa en el cotxe, donant al motorista les senyes de la casa del seu advocat.

El senyor Canalies, lletrat intel·ligentíssim, no era home de política, però no perdia els plets. Així la seva clientela era grossa i escollida.

Passades les salutacions, interrogà a la dama.

—El meu marit... sap? Sembla que torna a fer de les seves.

El senyor Riudecòdols contemplà amb astorament a la senyora Maria Lluïsa. Qui era el marit de la dama i què tenia que veure amb el comte de Soto Verde i amb en Gim?

La senyora Maria Lluïsa continuà dient, sense heur'en ment de la sorpresa del senyor Riudecòdols:

—Aquest senyor acaba de dir-me que el germà d'una noie que jo tinc recollida sembla que ha agredit al comte de Soto Verde... i vostè ja sap els punts que calça, dissortadament, la moral del meu marit... No creu que l'agressió obeeirà a quelcom més greu que un fet vulgar?

—No sé, senyora, però corro a veure el jutge... He llegit el fet en un diari i també m'ha semblat quelcom estrany.

El senyor Riudecòdols es fregava els ulls per a desensenyar-se.

—Senyor!—es deia a si mateix.—De manera que la senyora Maria Lluïsa és la llegítima esposa del comte de Soto Verde... Heu's aquí perquè em féu la mercè de deixar-me els trenta mil duros... Ara sí que encara vaig entenent menys el que em passa.

—El senyor Riudecòdols té auto abaix...—féu la senyora, amb intenció d'oferir-lo a l'advocat, però tombant-se tot seguit vers el senyor Riudecòdols, que seguia capficat, li digué, amablement:—Si és que vostè no hi té cap inconvenient...

El senyor Riudecòdols sortí del seu sobtament.

—Senyora Maria Lluïsa, el que vostè disposi està per ben disposat.

Davallaren tots tres, pujaren al cotxe i es dirigiren al palau de Justícia. El jutge, el senyor Diègue de la Falconera i González Citron, els féu esperar que fos acabada la firma i a la fi els rebé.

Del senyor Canalies se'n feia molt cas en tots els jutjats i el senyor Diègue el respectava bastant. Demés, en veure'l acompanyat de dues persones de respecte, es posà a les seves ordres.

A les primeres paraules de l'advocat, l'interrompé:

—Aquest minyó té valedors pel que es veu... Ara fa puc ha estat aquí l'advocat senyor Galligans, que també s'ha interessat vivament pel detingut.

El senyor Riudecòdols es sentia satisfet. El senyor Galligans era el seu advocat.

—Però jo no puc fer res... res... Es un intent de «chan-

tage» i una agressió que no ha sigut homicidi pel valor que ha demostrat el comte de Soto Verde.

La senyora Maria Lluïsa protestà:

—Només és valent pel mal el meu marit.

Aquí fou el jutge el qui obrí uns ulls com unes taronges.

—Vostè delira, senyora! El comte de Soto Verde, que és bon amic meu, de fa cinc o sis anys, és vidu.

—No pas mentre jo visqui, senyor jutge. Jo sóc la seva esposa...—i continuà:—Es veu, senyor jutge, que a despit de la seva vella amistat, vostè no el coneix gaire.

El jutge estava admirat.

—Així vostè deu viure separada d'ell i la que viu amb ell... I que el comte no me n'hagués mai dit una paraula!

L'advocat de la senyora intervingué:

—Desitjo trasllat del sumari i veure el detingut.

El jutge senti allavors la temor de què el fet es compliqués, i s'avençà a dir la veritat:

—Miri, senyor Canalies, el comte de Soto Verde té interès en què no es faci reclam dels propòsits que indubtablement s'havia fet el minyó... Es veu que aquest coneix alguna cosa d'una criatura desapareguda i pretenia diners a canvi de contar qui sap les fantasies...

La senyora Maria Lluïsa s'estremí nerviosament i escoltà.

El senyor Canalies també parà atenció.

—Això he deduït de les paraules del minyó que jo ni tan sols he fet que constessin en el sumari per a no donar carn a la fera de la murmuració—observà el jutge amb un cert to solemne, convençut de què havia dit una gran cosa.

El senyor Canalies es limità a respondre:

—Llàstima, perquè potser hauria estat interessant la narració... Sàpiga, senyor jutge, que la criatura desapareguda era filla d'aquesta senyora—digué, assenyalant a la senyora Maria Lluïsa.—Li varen robar quan la nena tenia quatre anys i no n'ha sabut res més. Ja veu que per la senyora, quan menys, les paraules d'aquest minyó podrien ésser interessants.

El jutge començava a sentir-se inquiet. Per què s'hi tenia que ficar a «desfacedor de entuertos» que deia ell, car era castellà i tirava a manxeg? A la fi, si molt amic era el comte, no tant que li convingués tenir una reliscada judicial per a servir a l'amic.

Amb el secret propòsit d'arranjar la qüestió, els autoritzà perquè poguessin veure a en Gim i no cal dir que tots tres s'apressaren a acceptar el permís.

En Gim no esperava aquella nombrosa visita, que li fou un consol en la seva soledat atüadora.

Quina alegria en reveure el senyor Riudecòdols, i la senyora Maria Lluïsa, i comprendre que no estava sol, entregat a les armes innobles del comte de Soto Verde!

Passades les primeres expansions i les primeres preguntes, la senyora Maria Lluïsa i l'advocat senyor Canalies li feren contar l'escena de l'agressió, especialment els motius fonamentals de la seva visita al comte.

El minyó vacil·là, però a la fi, dirigint-se a la senyora Maria Lluïsa, li digué:

—Perdoni'm que, essent vostè tan bona per a tots els de casa i tan generosa per la Guidó, no li digués la veritat aquella vegada en que vostè em preguntava la història meua.

—Vas enganyar-me?

—Sí; vaig dir-li que jo havia estat robat per uns homes, quan el robat no era jo, sinó la Guidó, robada per ordre del comte de Soto Verde...

—Gim!... Gim!... Què dius! Proves, proves! Parla! Fes feliça a una mare que plora, fa una colla d'anys, la seva filla desapareguda... Jo sóc la muller del comte de Soto Verde, la vídua malaurada que cregué en les paraules dolces d'un home traïdor! Parla! Parla!

I la senyora Maria Lluïsa, sanglotant, caigué de genolls als peus d'en Gim, abraçant-se a les seves cames, mentre en Gim, que sentia fer-se tot clarors insospitades el seu

cervell, feia esforços per a aixecar a la dissortada senyora.

—Parla! No em facis glatir més, Gim!... Per la felicitat de la Guidó! No em callis res!

En Gim no es féu pregar gens i, recollint tota la seva emoció, narrà el que ell sabia.

La senyora Maria Lluïsa plorava i reia.

—I aquest Rentxu que dius—interrogà el senyor Canalies—declararia la veritat allà on fos?

—Jo espero que sí, sobretot si es trobava la manera de lliurar-lo del càstig que té merescut—féu amb convicció en Gim.

—Gim, fill meu, germà de la meua Guidó! I jo podré abraçar a la Guidó com a veritable filla meua? Oh, sí, el cor em diu que sí, que no m'enganyes... Déu meu, que em fas tan feliça que la felicitat em farà mal!

I si el senyor Riudecòdols que assistia, esglaiat, a aquella escena no hagués sostingut a la dama entre els seus braços, aquesta hauria caigut vençuda pel seu goig.

—Senyora, reporti's... Un xic de calma... Ara anem a veure a la noïeta per si recorda, com diu en Gim, algun detall de la infantesa. Tu, Gim, calla el que ens has dit fins que jo, que sóc advocat i m'encarrego del teu cas, t'autoritzi per a parlar... Aviat sabràs de nosaltres.

Eixiren tots; la senyora Maria Lluïsa, lleugera com una daina, com si li haguessin tret anys de damunt, i el senyor Riudecòdols amb una espina al cor.

El senyor Riudecòdols tot era recordar aquell fill desaparegut i pensar en el minyó que acabava de deixar, cercant en ell perfils coneguts.

—Oh, cal alliberar-lo—s'anava dient—i portar-lo a casa, i fer que es despulli... Si fos!... Hauria de tenir una senyal que jo recordo bé... Però... no, no pot ésser... El cor no em diu res... Aquella veu de la sang no la sento ressonar dins de mi... No ho sé... Ai, Senyor, que d'aquest dia d'avui jo crec que em tornaré boig!

Arribats a casa de la senyora Maria Lluïsa, aquesta corregué a obrir per si mateixa la porta de l'ascensor, apretà el botó elèctric i l'aparell començà a pujar. La dama, adreçada, havia trobat que l'auto corria poc, que l'ascensor funcionava amb lentitud i, per fi, que la minyona triagués a obrir la porta.

Entrà, i al batent de la porta estava ja la Guidó, plorosa, car la minyona li havia contat el drama del dia abans.

La senyora Maria Lluïsa, ràpida, agafà amb ses mans la cara de la Guidó, la guaità fit a fit, i, sense paraules, esclatà en un plor llarguíssim, trencat i amarador com una catarata. La Guidó pensà... Qui sap! En què en Gim era morta... En què li havia passat quelcom de molt greu! Volgué arrencar en plor, i no pogué, i les llàgrimes se li feren un nus, que va desfer-se en un crit, seguit d'una mala gana.

La senyora Maria Lluïsa ni se n'adonà. Començà a petonejar-la, i sols quan la gelor de les galtes esblaimades i el pes del cos esmortuït la punyiren, la mare retornà al seny, però fou per una nova dolor.

—Filla! Filla! Tu ets ma filla!... Però, calles... Es morta, és morta, senyor Riudecòdols. Senyor Canalies, és morta... Déu, que acaba de donar-me-la, me la pren, en càstig a no haver-la coneguda abans... Mala mare que he sigut! Filla! Filla!

I fou precis separar aquells cossos. La Guidó fou portada cuïta corrents a un llit i la senyora Maria Lluïsa a un altre, i avisat un metge.

Sortosament, tot plegat era una crisi nerviosa. Unes injeccions a temps aplacaren els nervis, i les dues dones dormiren.

El senyor Canalies s'encarregà d'anar a veure amb el senyor Riudecòdols a en Rentxu i a la Griva, mentre en el misteri del son de mare i filla es covava una felicitat futura.

{Continuarà}

GRAN CONCURS DE NINOTS AMB XISTO

Núm. 59. — QUIMET ESTEVE.

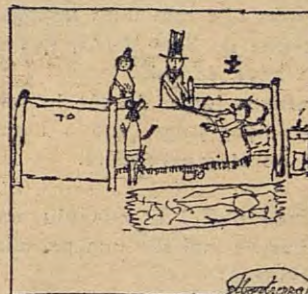
—Tu, Joanet: em vols deixar una perxeta, que és per enganyar un amic?...
—No serà pas a mi a qui vols enganyar?

Núm. 60. — RAMON BARDES.

—I ara! que no li he fet caritat? Per què para l'altra mà?
—Perquè Jesús, quan anava pel món, si li donaven una bofetada parava l'altra galta; així jo també paro l'altra mà perquè repeteixi la caritat.

Núm. 61. — MONTSERRAT OLIVER.

Metge. — Senyora, el seu fill no té pols.
Nena. — Això rai, senyor doctor! agafi'n una mica de seta el lit, que sempre n'hi ha prou

Núm. 62. — JAUME SABATE.

ELS NEGOCIS

—Com va això, Josepset?
—No gaire bé, noi: tinc el negoci pendent d'un fil!

Núm. 63. — ANTONI OLIVER.

—Jo m'he examinat de gramàtica i d'aritmètica.
—Oh, no t'alabis tant! Jo cada dia m'examinó de consciència

Núm. 64. — MANUEL AMAT.

—Són frescos aquests tortells?
—Que no veu que són calents?

Núm. 65. — ANTONI CENTELLAS.

—Sento brams d'ase...
—Deu ésser l'ase de ton pare, que ja arriba

Núm. 66. — RAMON BUSQUET.

—L'artista. — A mi el que m'ha agradat molt ha sigut el Sant Crist, de Cellini.
—El ric de nou. — Dispensi, però em sembla que Jesucrist era de Betlem.

Núm. 67. — F. ALSINA.

—Vamos a ver: qué significa per-rachica, Rodríguez?
—Significa una gossa petita.

Núm. 68. — JOSEP CALAFI.

El periodista. — La Vanguardia...
El senyor. — Escolti'm: que té la «Veu»?
El periodista. — Sí, senyor, sí; que no sent com crido?

Núm. 69. — JOAN COROMINAS.

—Que no prens part en el concurs de xistos del Virolet?
—No; perquè volen els dibuixos en tinta xina i si hagi d'anar a buscar-la a la Xina, és molt lluny!

Núm. 70. — JESUS SERRA.

—Music. — Animal, salvatge!...
Transeunt. — Ep, mestre, amb quin to ho dieu això?
Music. — Amb «fa sostingut».

Núm. 71. — JOSEP PAGES.

—Què faries, fillot meu, si jo em morís?
—Em menjaria tota la confitura.

Núm. 72. — RAMON YIVER.

LO QUE TE EL CORRER MON SENSE SABER IDIOMES

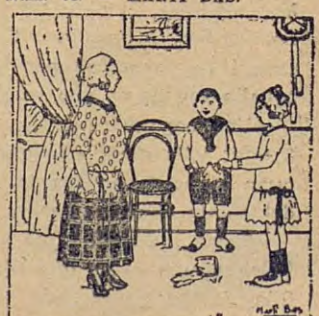
—Per aquí a França és impossible viure, vas a l'hotel i mal hi ets.

Núm. 73. — JOSEP ROBIRALTA.

—Miri, papa, aquell noi només porta una cama dreta.
—Que és colx?
—No. És que l'altra és l'esquerra.

Núm. 74. — MARTI BAS.

—Però què heu fet, dimonis?
—Ja veurà, mamà, com el Pepet volia dur el cant i jo també, l'hem trencat per la meitat, i, així l'hem dut tots dos sense barallar-nos.

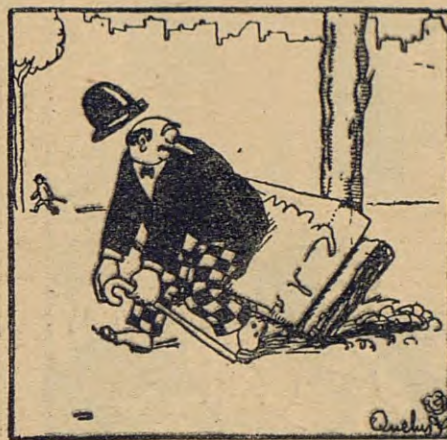
RODOLINS INCOMPLETS

Des nanets que estan de broma

Després que se n'han anat

I quant es va aixecar

FRASE FETA

JEROGLÍFIC

ENTRETENIMENT

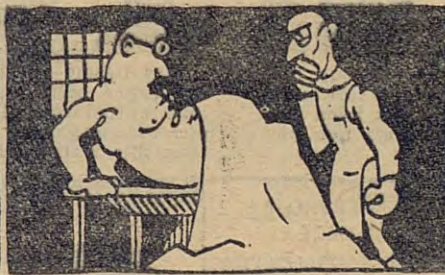
21°	20°	19°	18°
22°		17°	
	23°	20°	
24°	25°	26°	27°
28°	29°	30°	31°
32°	33°	34°	35°

SOLUCIONS AL NUMERO PASSAT

Rodolins incomplets: 1.—Sota l'ombreta d'un pi—Don Pep es posa a llegir.—2.—El barret que és de senyor—ha servit de ponedor.—3.—I quan se'l posa en Sirera fa una truita de primera.
 Frase feta: Lligar els gossos amb llonganisses
 Entreteniment: Una pistola.
 Jeroglífic: Cantimplora.

El senyor Rostolls es fa operar d'apendicitis pel millor cirurgià del seu poble. Un cop extreta la causa del mal, el metge li cus la pell i el desperta.

Es allavors que s'adona que s'ha descuidat les pinces a dins la panxa del senyor Rostolls. Li prega que es torni a deixar obrir el ventre, li treu les pinces i el torna a cusir.

El senyor Rostolls torna a estar despert per segona vegada, quan el metge s'adona que s'ha descuidat una cubeta dins l'estòmac del malalt. Torna a començar l'operació per tercera vegada. El senyor Rostolls torna a estar despert i el cirurgià s'adona que aquesta vegada s'hi ha deixat una xeringa.

Prega, doncs, als senyor Rostolls que s'adormi per quarta vegada i es prepara per a obrir-li novament el ventre. «—Escolti—li diu el senyor Rostolls.—Vol dir que no seria més còmode que en lloc de cosir-me la pell m'hi posés uns «serrapolleres?»

5

04

Unir els punts per ordre de numeració sempre en línia recta, encara que es passi per sobre d'altres punts o dues vegades pel mateix lloc.

Tenim el gust

de comunicar als nostres llegidors que en Josep M.ª Folch i Torres, del qual no en fem l'elogi perquè... no cal, ha volgut honorar-nos escrivint, per a les pàgines centrals del VIROLET, en forma de interessantíssima novel·leta

LA VENTAFocs

que tants d'èxits li ha proporcionat a «Romea». Anirà il·lustrada pel que podríem anomenar el complement gràfic d'en Folch i Torres o sigui en Junceda.

Començarà d'aquí dues setmanes.

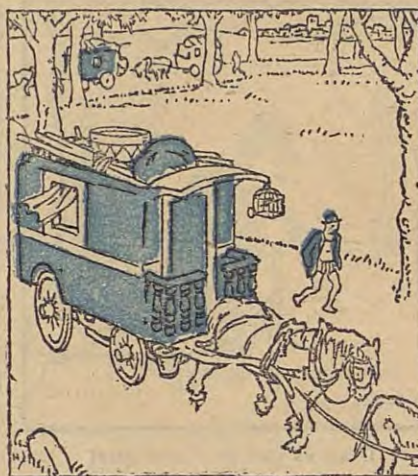
III.—HISTÒRIA DE TO-TÓ, EL BON SIMI

(continuació)

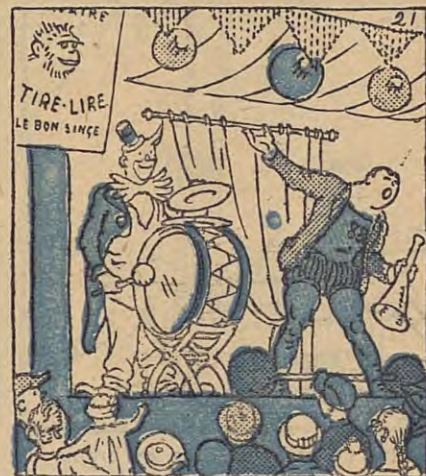
(per Jordi Català, amb dibuixos d'en Junceda)

Passaren dies, passaren mesos i el micus no tornà. A tots, en la casa, semblava que els hi manqués quelcom d'importància. Els nois estaven mistics i silenciosos, trobant a faltar el millor company de llurs jocs. Fins la cuinera sentia un petit pes en la seva consciència.

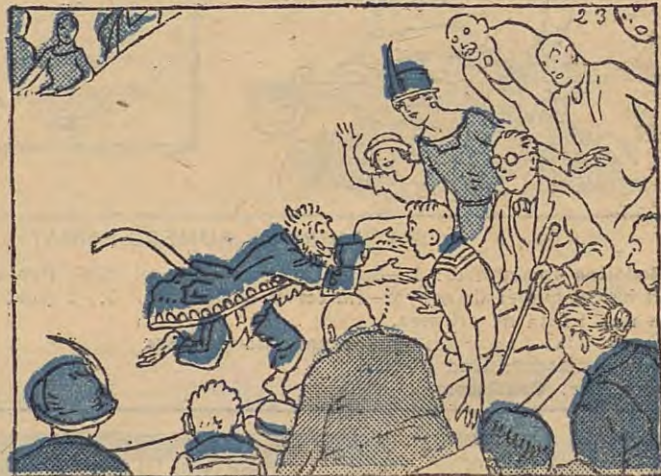
Feia aproximadament un any de la desaparició de Totó, quan arribà a la població on vivia la família del banquer, una «troupe» de saltimbanquis. En aquella ciutat de segon ordre, això constituí un verdader esdeveniment que fou alegrement comentat.

Seguidament, els artistes roda-món aixecaren un circ en la plaça, sota d'un gran envelat. La gent s'apressà a veure l'espectacle que tant els atreia i don Donat, volent distreure el nen i la nena que en veritat estaven massa tristos, també els hi aconduí.

Entre els diversos números del programa, el que més cridà l'atenció del nombrós públic, fou el que presentà un pallasso molt aixerit. Unes bèsties domesticades feien una sèrie de treballs força interessants, destacant els que portava a cap un simi intel·ligentíssim.

Mes ningú no esperava aquell final... final ben emocionant, per cert! Quan ja el treball era acabat i sonaven amb entusiasme els aplaudiments dels espectadors, el micus corregué vers els lloc que ocupaven el banquer i els seus fills i els abraçà i els hi féu moltes festes.

Comparegué l'amo del circ ambulànt i aviat es posà la cosa en clar. Feia un temps que havia adquirit aquell simi extraordinari—que, com ja haureu comprès, era To-tó—a un mariner que, segons va dir, l'acabava de portar d'Amèrica. Com que aleshores el micus estava molt sec...

...car es veia prou que aquell home no li donava gaire menjar, el saltimbanqui—que era una bona persona—el comprà i, veient les seves habilitats, el presentà com el seu millor número. El banquer, satisfet de retrobar la bona bestiola que era l'alegria de casa seva, el pagà...

...a bon preu i se'n tornà a fer l'amo. I gairebé triomfalment, amb joia intensa, fou rebut el simi excel·lent. Tothom li féu mil afalacs, des de la senyora fins al gos, l'amic ben volgut; des dels criats a la cuinera que, amb el temps, ja l'havia perdut.